

УЧИТЕЛКА.

Добрѣ, драга моя пріятелко. Хайде, Софію, направете нѣкои разсѣженія.

СОФІЯ.

Щѣ повторѣ на тѣзи господжицы тѣзи разсѣженія, които ми вый направихте, когато ми показахте тази исторіѣ. Авраамъ бѣше єдинъ чловѣкъ много милостивъ, защото той не оставяше да прѣмине никой пѣтникъ безъ да го помоли да ся отбіе при него та да ся отмори; и Сара бѣше твърдѣ смирена, понеже ся скриваше въ шатрѣтъ си безъ да ся показва любопытна за да глѣда тѣзи чужденцы.

ВЪЛКАНА.

Учителко, Авраамъ немаше ли кѣщѣ, та Сара стоеше въ єднѣ шатрѣ?

УЧИТЕЛКА.

Немаше, драга моя, Авраамъ немаше никаквѣ кѣщѣ, колкото и че бѣше єдинъ голѣмъ господаръ, който имаше повече слугы отъ царя. Днесъ богатитѣ хора имать много земи, хубавы кѣщы, пары; но по онуй врѣме за да бѣдеше чловѣкъ богатъ, трѣбваше да има много стада. Авраамъ имаше єдно голѣмо количество говеда, и нужно му бѣше много пасища за да ги напасва; и тѣй, когато стадото му опасваше сичкѣтъ трѣвѣ на єдно мѣсто, той го завождаше на друго. Вый най-добрѣ видите, че му нетрѣбваше да има кѣщѣ, защото неможеше да ся прѣносва; но той имаше шатры, които секой пѣтъ прѣносваше, когато оставяше єднѣ странѣ, за да отиде на другѣ.